

medinddraget under Forligsmæglingen og til derom at reise en Procedure. Men sliq Formalitetsprocedure bør saavidt muligt afværges, og det maa anses rettest, at Overveieelsen af Forligsmæglingens Tilstæffelighed saavidt muligt udelukkes fra Proceduren og ene henlægges til Dommeren, hvorfor Udvalget foreslaar en forandret Affattelse af Paragrafens sidste Del (Ændringsforslag Nr. 4).

Til §§ 5 og 6.

Undertegnede Medlemmer af Udvalget (Hauerslev og Tessen) dele ikke de Betragtninger, som der er fundet Anledning til at fremdrage i Lovudkastets Motiver imod den tvungne Forligsmægling, og som i Dvrigt ogsaa for 50 Aar siden fremsattes af nogle tykke Jurister, men da blev grundigt gjendrevet af N. S. Orsted. Vi ere derimod overbeviste om, at Kjendsgjerninger og Erfaringer ogsaa i de senere Tider tilfulde have godtgjort, „at det er naturligt og velgjørende, at Parterne, inden Rettergangen begynder, kaldes for gode og forstandige Mænd, for gjenfærdigen at kunne høre hinandens Forslag og modtage disse Mænds Forestillinger om, hvorledes Sagen paa en med Ret og Billighed samt Begges Lærv overensstemmende Maade kan afgjøres uden Beføstning og Vidtløftighed og med samme bindende Kraft, som om Høiesteret havde kjendt i Sagen“. — Vi ville anse det lidet stemmende med Befolkningens sande Lærv, om det maatte kunne lykkes at tilintetgjøre eller dog rokke ved Grundprinciperne for denne velgjørende Indretning eller Betingelserne ved eller Forudsætningerne for dens fulde Virksomhed og Nytte.

Til disse hører, saaledes som Flertallet ogsaa erkjender, først og fremmest Parternes Forpligtelse til at møde personlig ved Forligsmæglingen, og dersom Lovforslaget hvilede paa en Erkjendelse af Forligsinstitutionens Nytte og Betydning, maatte det have indeholdt Bestemmelser, der sikrede, at Lovens Raabud herom opfyldtes. — Men istedetfor har Lovforslaget ved at hæve Forbudet mod Sagføreres Møde ved Forligsmæglingen i en væsentlig Grad hidraget til, at denne Forpligtelse, om Lovforslagets § 6 vedtages, snart vil komme til at staa som et dødt Bogstav. Den ved det store, stedse vogende Antal Sagførere fremkomne Konfurrence i denne Næringsvet, har bragt Sagførerhjelpen i Retssager — i alt Fald i Provindserne — ned til en saa ringe Pris, at det mere og mere selv i de simpleste og ubetydeligste Sager bliver en Sjældenhed at Parterne selv gaa i Rette, og det vil saaledes ogsaa gaa mere og mere af Brug, at de møde i Forligskommissionen, men lade Sagførere møde for sig, naar Saadant tilstedes. — Det er allerede nu sædvansmæssigt og vil snart blive en Vedtægt mellem Sagførerne paa hvert Sted, at disse ikke gjøre nogen Grindring imod, at Modparten har undladt personligt Møde ved Forligsmæglingen, selv om intet Forsald er angivet eller det angivne

Forsald maatte være nok — saa betydningsløst, og det er ingenlunde usandsynligt, at Opfordringen til at godtgjøre lovligt Forsald, og Paastanden om, at Undblælsen af det personlige Møde uden Forsald skal medføre Følger for den Udeblivende, kun vil blive benyttet, naar det er en Lægmand, og ikke en Sagfører, ved hvem Modparten har ladet møde. — Vil man derfor Intet foretage for at hævde Opfyldelsen af den bestaaende, Parterne ved Lovgivningen paalagte Forpligtelse til personligt Møde ved Forligsmæglingen, og vil man derhos hæve Forbudet mod Sagførernes Møde ved Forligsmæglingen, saa vil Forligsinstitutionen kun blive en unyttig og Retstvistens Afgjørelse forhalende Form.

Det er ikke alene af Hensyn til Parternes egen Interesse, men meget væsentligt ogsaa af Hensyn til Forligsinstitutionen og den Betydning, Lovgivningen har tillagt denne, at det er paalagt de stridende Parter, inden de søge Rettens Afgjørelse af deres Tvist, at møde Ansigt til Ansigt for at give Billigheden Raaderum, og det bør derfor ikke bero paa Parternes Forgodtbefindende, om de ville have de Bøder, som Undblælsen af denne Forpligtelses Opfyldelse efter Trdn. af 11te August 1819 skulle medføre, bragte til Anvendelse. — At det kan være til Uleilighed og skundom ubehageligt for den, der vil begynde paa en Process, at mødes med den, som han vil faggive, eller omvendt, bør ikke komme i Betragtning. Denne Uleilighed vil ofte spare Begge unødige Udgifter, Fjendskab og Misforstaaelse. Skal Parternes Forpligtelse til saaledes at mødes vedblivende opretholdes med nogen Virkning, maa vi af de anførte Grunde anse det nødvendigt, at det gives Retten til Pligt at paase, at den opfyldes. I dette Hiemed have vi stillet Ændringsforslaget under Nr. 6.

Vedtages dette, bortfalder for undertegnede (Tessen) nogle af de Betænkkeligheder, som der findes mod Lovforslagets § 6, ogsaa saaledes som denne Paragraf nu af Flertallet er foreslaaet ændret, men selv om det vedtages, ere vi dog enige i at anse det utilraadeligt eller urigtigt, at det nu bestaaende Forbud imod Sagføreres Møde ved Forligsmæglingen ophæves.

Vi tiltræde, hvad der af Flertallet er anført om, at Parternes personlige Møde ogsaa af den Grund er en væsentlig Betingelse for Mæglingens heldige Udfald, at en Fuldmægtig meget sjældent vil være givet fuld Raadighed over Sagen og endnu sjældnere kan vide fuldkommen Besked med Mærtsagen til eller den hyppigt rent personlige Anledning til Tvisten eller være villig til at gjøre saadanne Meddelelser, som muligen senere kunne blive benyttede imod Partens Interesse. Men dette gjælder i alt Væsentligt ogsaa, naar Fuldmægtigen er en Sagfører, og det er vissefælig mindst af denne at vente, at han til Forligsmægleren vil give nogen aabenhjertig